

21. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai, évközi 21. vasárnap evangéliumi szakaszában, az Úr Jézusnak az Eucharisziával kapcsolatban elhangzott szavait, sokan „kemény beszédnek” mondják, és sokan el is hagyják Jézust. A mai Krisztust elhagyó korban, nekünk is szólnak Krisztus eme szavai: Ti is el akartok hagyni engem? Tudjuk e mi Péter apostollal mondani: Uram! Kihez mennénk máshoz, hiszen Nálad vannak az örök életet adó igék? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirié litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem gondolunk a Téged elhagyó testvéreinkre. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem tudatos kellően bennünk, hogy Nálad vannak az örök élet igéi. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add, hogy mindig annak tudatában éljünk, hogy Te vagy az Út, az Igazság, s az Élet. Uram irgalmazz!

Evangelium után

A mai evangélium arról számol be, hogy a tanítványok körében is zúgolódás támadt, Jézus Eucharisziával kapcsolatos szavai miatt. Elviselhetetlenül keménynek tartották.

Hogyan mondhatja egy ember minden látszat ellenére önmagáról, hogy egy másik világból, az égből jött?

Hogyan állíthatja, hogy személye az élet kenyere?

Jézus válaszában nem enyhíti ezeknek a kérdéseknek az életét. Ezért

sok tanítványa elhagyja Jézust. Pontot tesznek annak az időnek a végére, amelyet együtt töltöttek Jézussal. Számukra Ő többé nem az Út, nem az Igazság és nem az Élet.

Szomorú előjátéka volt ez annak a meg-megisméltődő elpártolásnak, ami végigkíséri Egyházunk történelmét. Az emberi gőg nehezen hajol a hit engedelmességébe.

Napjainkban is, amikor az emberi tudás és hatalom félelmetesen megnövekedett, egyre többen fordítanak hátat az evangélium üzenetének. Könyvek jelennek meg ilyen és hasonló címen: Búcsú a kereszténységtől.

Ha végigjárjuk Európa és Amerika egykor kereszténynek nevezett országait, megdöbbenve tapasztaljuk a keresztény hit és szeretet megrokkánását. A keresztény hit eklektikus, szinkretista hitté válását.

Amint már említettem: Nyugaton, egyre kevesebben látogatják a templomokat. A nyár elején voltam egy olyan országban, amelyiknek lakossága 98%-ban katolikus. A templomba járók száma viszont csak 18%. Világjelenség: Kiürülnek a kolostorok. Fogynak a papok száma.

Önáltatás lenne azt állítanunk, hogy hazánkban jobb a helyzet. Nálunk is szaporodnak a fanatikus, idezőjelben” kisegyházak”. - A különféle hitek, ideológiák, szekták, zűrzavaros világában is, minden nyugati, ateista kényszerítés ellenére is, nagyon bölcsen cselekszik ebben a kérdésben is kormányunk.

Ma már kezdjük bátrabban kereszténynek mondani hazánkat. S merünk népünknek keresztény szel-

lemiségű alaptörvényt adni. Igaz, hogy sokan ma még csak keresztlevelük szerint keresztények, de növekszik azok száma, akik gyakorolják is hitüket.

Mily felemelő volt Szent István Király ünnepe. A Szent Jobb körmenet, rangos külföldi vendégekkel, és magas beosztású hazai vezetőikkel. Sok ezer magyar, székely és csángó zarándokkal.

A pozitív tényeket látva, mégis azt kell mondanunk, hogy bizonyos értelemben hazánk is missziós terület. Az Istentől elszakadt testvéreinket ki kell emelnünk a téves eszmék káoszából, a talmi értékek hamis csillogásából.

A megnevezhetetlen erők, tudatformáló eszközökkel elérik, hogy ma már nincs bűn, csak szép szavakba csomagolt valamilyen törvénybe ütköző tény.

A magzati élet kioltása már régóta nem bűn. Nem bűn az egynek egymással együttélése, annak házassággá minősítése. Nem bűn az ember, orvosi segédlettel történő megölése, az eutanázia. Nincs bűnöző, csak elkövető, akivel szemben kötelező az ártatlanság vélelme. Az áldozattal szemben pedig semmi.

Meg kell szüntetni a bűn és az erény összemosását. Meg kell szüntetni ezt az állapotot, a kettős mérce szerinti ítélkezést.

De visszatérve az evangéliumi jelenethez. Nem minden tanítvány pártolt el Jézustól. S ma sem minden krisztushívő.

A jelenet, a jelenség láttán, Jézus arra szólítja fel őket, hogy az apostolok őszintén nézzenek maguk-

ba, és őszinte választ adjanak eme kérdésére: "Ti is el akartok hagyni?"

Ez a kérdés inkább arra biztatja őket, hogy komolyan gondolják meg, van-e olyan tény, amely őket is távozásra készítené. A kérdésre Péter válaszol a többi tanítvány nevében. "Uram, kihez menjünk? Neked örök életet adó szavaid vannak. Mi hiszünk és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje."

Péter szavai tehát határozottan azt juttatják kifejezésre: a tanítványok megingás nélkül továbbra is hisznek Jézusban, továbbra is követői maradnak. Kihez is mehetnének, mondja Péter, hiszen az örök élet igéi nála vannak.

A körülmények, a tanítványok viselkedése, Péter szavai minket is segítenek abban, hogy a mai nehézségek között is, szilárdak maradjunk a hitünkben.

A közömbösség, a Jézus személyét körülvevő érdektelenség ma is elsősorban annak szól, amit ő jelent ki magáról, amivel ő akarja megajándékozni az emberiséget.

Nem hiszük igazán, hogy tanítása a legértékesebb szellemi táplálék számunkra. Nem hiszünk igazán szeretetében, amely oly határtalan, hogy életét áldozta fel értünk és lelki táplálékként adja magát nekünk, amely az örök élet eledele.

A mai közömbös környezet, a sok ember, akinek Jézus semmit nem jelent, minket is arra szólít, hogy életpéldánkkal válaszoljunk: Uram, hová mehetnénk Tőled? Neked örök életet adó igéid vannak.

Amen

F. F.